ZRANENÉ SRDCE

Niektoré chyby
si nezaslúžia trest.
Potrebujú len
odpustenie.

IKAR

COLLEEN HOOVEROVÁ

BESTSELLEROVÁ AUTORKA PODĽA *NEW YORK TIMES*

ZRANENÉ SRDCE

COLLEEN
HOOVEROVÁ

ZRANENÉ SRDCE

Preložila Andrea Vargovčíková

IKAR

Colleen Hoover
WITHOUT MERIT

Copyright © 2017 by Colleen Hoover
COLLEEN HOOVER® Registered in U.S. Patent and Trademark Office
Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková
Cover design by Laywan Kwan
Cover photograph by Plainpicture/Anna Weber-Decker
Artwork created by Brandon Adams
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-1031-4

Túto knihu venujem Calovi Hooverovi.
Som tvoja matka a ľúbim ťa, preto mám niekedy
silné nutkanie chrániť ťa pred svetom.
Zároveň mám však silné nutkanie chrániť svet pred tebou.
Pretože jedného dňa ho obrátiš hore nohami.
Už sa neviem dočkať.

1

Mám pôsobivú zbierku trofejí, ktoré som nevyhrala. Väčšinu z nich som kúpila v sekáčoch alebo v garážových výpredajoch. Dve som dostala od otca na sedemnáste narodeniny. A iba jednu som ukradla.

Tú ukradnutú mám asi najmenej rada. Potiahla som ju Drewovi Waldrupovi hneď po tom, ako sa so mnou rozišiel. Chodili sme spolu dva mesiace a prvýkrát som mu dovolila, aby mi zašiel rukou pod tričko. Myslela som na to, aký je to príjemný pocit, a on sa na mňa vtedy pozrel a vyhlásil: „Asi s tebou už nechcem chodiť, Merit."

Zatiaľ čo ja som si užívala jeho ruku na prsníku, jemu behalo hlavou, že sa ho už nikdy nechce dotknúť. Pokojne som sa od neho odtiahla a vstala. Napravila som si tričko, podišla ku knižnici a schmatla najväčšiu trofej, akú tam mal. Nepovedal ani slovo. Napadlo mi, že ak ma odkopol vo chvíli, keď mal ruku pod mojím tričkom, zaslúžim si aspoň trofej.

Tá trofej z okresných futbalových majstrovstiev moju zbierku vlastne odštartovala. Odvtedy som vždy, keď sa mi prihodilo niečo zlé, obchádzala garážové výpredaje alebo sekáče a nejakú si kúpila.

Nespravila som test na vodičák? Prvé miesto vo vrhu guľou.

Nikto ma nepozval na školský ples? Hviezdne obsadenie v jednoaktovke.

Otec požiadal svoju milenku o ruku? Trofej pre šampióna detskej ligy.

Tú prvú trofej som si vzala pred dvoma rokmi. Momentálne ich mám dvanásť, hoci od rozchodu s Drewom Waldrupom som toho zlého zažila viackrát než iba dvanásť ráz. Neverili by ste však, aké ťažké je nájsť trofeje, o ktoré nikto nestojí. A preto som práve teraz v miestnom starožitníctve a obzerám si trofej za siedme miesto v súťaži krásy. Túžim po nej už pol roka, odkedy som ju prvýkrát zbadala. Je vysoká takmer pol metra a pochádza z dallaskej súťaže krásy *Čižmy a krásky* z roku tisícdeväťstosedemdesiatdva.

Páči sa mi najmä pre ten smiešny názov súťaže, no aj vďaka pozlátenej postavičke navrchu. Má na sebe plesové šaty, čelenku a na nohách čižmy s ostrohami. Celá trofej pôsobí načisto absurdne. A to nehovorím o cene osemdesiatpäť dolárov. No šetrím na ňu od prvého okamihu, čo o nej viem, a konečne mám na ňu dosť peňazí.

Vezmem úlovok a otočím sa, aby som prešla k pokladnici. V tej chvíli si na poschodí všimnem chalana. Nakláňa sa ponad zábradlie a hľadí na mňa. Nenútene si rukou podopiera bradu. Očividne to robí už nejaký čas. Len čo sa nám stretnú pohľady, usmeje sa.

Úsmev mu opätujem, čo sa na mňa vôbec nepodobá. Nemám vo zvyku flirtovať a už vôbec neviem, čo mám robiť, keď niekto flirtuje so mnou. Tento chalan má však milý úsmev a ani sa nenachádzame na tom istom poschodí, preto ma to neprivedie do rozpakov.

„Čo tu robíš?“ zvolá.

Pochopiteľne, obzriem sa, aby som si overila, či to patrilo mne. Možno sa nepozerá na mňa a rozpráva sa s niekým za mnou. Ibaže okrem mamičky, ktorá sa odvážila vojsť do starožitníctva so svojím malým synom, nablízku nikto iný nie je. A žena aj jej syn sú k nám otočení chrbtom, preto sa na to zrejme naozaj pýtal mňa.

Opäť sa naňho pozriem a on na mňa stále hľadí a usmieva sa. „Kupujem si trofej!“

Úsmev má pekný, no je príliš ďaleko na to, aby som vedela, či by ma tento chalan priťahoval. Príťažlivé je už len jeho sebave-

domie. Má ledabolo ostrihané tmavé vlasy, trochu strapaté, no ja nemám čo hovoriť, keďže som sa naposledy česala včera ráno. Má na sebe sivú mikinu s kapucňou a rukávy vyhrnuté nad lakte. Ruku, ktorou si podopiera bradu, mu pokrývajú tetovania, ale odtiaľto ich nerozoznám. Javí sa mi primladý a príliš potetovaný na to, aby si v pracovný deň ráno prezeral starožitnosti, no ani v tomto smere nemám čo hovoriť. Teraz by som mala sedieť v škole.

Otočím sa a tvárim sa, že si prezerám tovar, no cítim na sebe jeho pohľad. Snažím sa to ignorovať, hoci podchvíľou k nemu ukradomky zaletím pohľadom a overujem si, či tam stále je. Je.

Možno tu pracuje, a preto tu postáva, aj keď to nevysvetľuje, prečo na mňa ustavične zíza. Ak si takto predstavuje flirtovanie, je to dosť zvláštne. Žiaľ, priťahuje ma práve to, čo je nekonvenčné a zvláštne. Preto sa celý čas, čo sa prechádzam po obchode, tvárim, že si ho nevšímam, hoci v skutočnosti si ho všímam až priveľmi. Cítim jeho pohľad s každým krokom. Pohľady by nemali mať takú váhu, no s vedomím, že ma pozoruje, sa mi kráča čoraz ťažšie. Dokonca aj žalúdok mi oťažieva.

Už som si tu pozrela všetko, ale ešte nechcem odísť, pretože si túto hru užívam.

Chodím na maličkú strednú školu v maličkom meste. A keď vravím maličká, je to ešte silné slovo. V každom ročníku je priemerne dvadsať deciek. Nie v triede. V ročníku.

V našom maturitnom ročníku je dvadsaťdva študentov. Dvanásť dievčat a desať chlapcov. S ôsmimi z týchto desiatich chlapcov chodím do triedy od piatich rokov. To podstatne zužuje výber na randenie. Je ťažké považovať za príťažlivého niekoho, s kým od svojich piatich rokov trávite takmer každý deň.

Netuším však, kto je tento chalan, ktorý zo mňa nespúšťa zrak. Už teraz ma priťahuje viac ako ktokoľvek iný v celej škole iba preto, lebo ho nepoznám.

Zastavím sa pri uličke, na ktorú má dobrý výhľad, a naoko sa veľmi zaujímam o jednu z tabuliek s nápisom vystavených na poličke. Je stará, biela a je na nej nápis HRIADEĽ a šípka ukazujúca doprava. Pobaví ma to. Vedľa nej je ďalšia stará ceduľa, očividne z benzínovej pumpy. Stojí na nej LUBRIKANT. Ktovie, či niekto tieto tabule so sexuálnym podtextom umiestnil vedľa seba zámerne alebo iba čírou náhodou. Keby som mala dosť financií, začala by som zbierať cedule so sexuálnymi narážkami a rozvešala by som si ich po izbe. No stačí mi už zbieranie trofejí, ktoré ide poriadne do peňazí.

Chlapček, ktorý sa prechádza po obchode s mamou, teraz stojí len kúsok odo mňa. Môže mať štyri alebo päť rokov, asi toľko, čo môj mladší brat Moby. Mama tohto chlapčeka ho minimálne desať ráz upozornila, aby sa ničoho nedotýkal, no on aj tak vezme z poličky sklené prasiatko. Prečo deti tak priťahujú krehké veci? Prezerá si ho s rozžiarenými očami. Páči sa mi, že zvedavosť je uňho silnejšia než ochota poslúchať mamine príkazy. „Mami, môžem si to vziať?“

Jeho mama sa prehrabuje v starých časopisoch v stojane v uličke. Ani sa neotočí, aby sa pozrela, na čo sa pýta. Len povie: „Nie.“

Chlapcovi pohasnú oči, zachmúri sa a chce vrátiť prasiatko na poličku. Vyšmykne sa mu však z malých rúčok a rozbije sa mu pri nohách.

„Nehýb sa,“ poviem mu a priskočím k nemu skôr než jeho mama. Zohnem sa a pustím sa do zbierania úlomkov.

Mama ho zdvihne a postaví o kúsok ďalej, mimo dosahu skla. „Nevravela som ti, aby si sa ničoho nedotýkal, Nate?!“

Zaletím pohľadom ku chlapčaťu, ktoré sa díva na rozbité prasiatko, akoby práve prišlo o najlepšieho priateľa. Jeho mama si pritisne ruku na čelo, akoby bola ustatá a otrávená, a potom sa pridá ku mne a pomôže mi s črepinami.

„On za to nemôže,“ poviem jej. „To ja.“

Žena sa obzrie na svojho syna a ten zasa na mňa, akoby rozmýšľal, či je to skúška. Žmurknem naňho skôr, než sa jeho mama otočí ku mne, a pokračujem: „Nevidela som ho. Buchla som doňho a jemu to prasiatko vypadlo z ruky."

Zatvári sa prekvapene a možno aj trochu previnilo, lebo predpokladala, že to urobil jej syn. „Och," vyjde z nej. Ďalej zbiera väčšie kúsky. Muž, ktorý stál pri pokladnici, keď som sem vošla, sa z ničoho nič objaví s metlou a lopatkou.

„Dokončím to," povie a potom ukáže na nápis na stene: ROZBIJEŠ, KÚPIŠ.

Žena chytí syna za ruku a odíde. Chlapča sa obzrie ponad plece a usmeje sa na mňa. Ten úsmev stojí za to, že som to vzala na seba. Pozriem sa na muža s metlou. „Koľko to stálo?"

„Štyridsaťdeväť dolárov. No naúčtujem vám len tridsať."

Vzdychnem si. Už si nie som taká istá, či úsmev toho malého chlapca stál za tridsať dolárov. Vrátim trofej zo súťaže krásy na policu a vyberiem si inú, oveľa lacnejšiu a nie až takú atraktívnu. Odnesiem ju k pokladnici a zaplatím za rozbité prasiatko a trofej za prvé miesto v bowlingu. Keď mi muž podá vrecúško a drobné, zamierim k dverám. V tej chvíli si spomeniem na chalana, ktorý ma pozoroval spoza zábradlia na poschodí. Zablúdim tam pohľadom, no už ho niet. Z nejakého dôvodu je mi ťažšie na srdci.

Vyjdem z obchodu, prejdem cez cestu a zamierim k jednému zo stolov pri fontáne. Celý život žijem v Hopkins County, no na námestie chodievam iba zriedka. Neviem prečo, pretože moju lásku k nemu ešte posilnili zvláštne značky na priechode pre chodcov. Je na nich obrázok muža prechádzajúceho cez ulicu s nohou zdvihnutou vysoko vo vzduchu. Pôsobí to prehnane, ako vystrihnuté zo šou komediálnej skupiny Monty Python.

Mesto tam pred pár rokmi dalo nainštalovať aj dve toalety, ktoré zvonku vyzerajú ako veľké zrkadlové kocky, no keď ste vnútri, vidíte von. Je až znepokojujúce, že človek môže sedieť na záchode

a popritom sledovať povedzme prechádzajúce autá. Mňa však nezvyčajné veci priťahujú ako magnet, takže som asi jedna z nemnohých ľudí, ktorí sú na tieto zvláštne verejné toalety naozaj hrdí.

„Pre koho je tá trofej?“

Spomínala som už, že ma priťahujú zvláštnosti?

Chalan zo starožitníctva sa vynoril vedľa mňa a ja môžem s úplnou istotou vyhlásiť, že je veľmi príťažlivý. Má jedinečné svetlomodré oči, takže upútajú ako prvé. Výrazne kontrastujú s olivovohnedou pokožkou a tmavými vlasmi. Chvíľu sa mu na ne pozerám. Pochybujem, že som už niekedy videla také čierne vlasy skombinované s takými modrými očami. Trochu ma to vyrušuje.

Stále sa na mňa usmieva, tak ako v starožitníctve. Ktovie, či sa takto usmieva stále. Dúfam, že nie. Páčilo by sa mi, keby mal tento úsmev vyhradený iba pre mňa. Ukáže hlavou na tašku v mojej ruke a ja precitnem. Pýtal sa ma na trofej.

„Aha. Tá je pre mňa.“

Nakloní hlavu, očividne sa na tom baví. Alebo možno žasne. Neviem to určiť. Vyhovuje mi však oboje. „Zbieraš trofeje, ktoré si nevyhrala?“

Prikývnem a on sa tlmene zasmeje. Skoro ako keby si ten smiech chcel nechať pre seba. Strčí si ruky do zadných vreciek. „Prečo nie si v škole?“

Netušila som, že na mne vidno, že ešte chodím na strednú školu. Položím tašku na stolík a vyzujem si sandále. „Je pekne. Nechcelo sa mi trčať v triede.“ Podídem k betónovej fontáne, ktorá v skutočnosti vôbec nie je fontánou. Je to iba betónová plocha v tvare hviezdy. Prúdy vody striekajú z otvorov po obvode a smerujú do stredu. Stúpim na jeden otvor a čakám na prúd vody.

Je posledný októbrový týždeň, takže je už príliš chladno na to, aby sa deti hrali vo vode ako v lete. No nie je až tak chladno, aby som si nemohla namočiť nohy. Páči sa mi, keď mi voda prúdi

na chodidlá. A keďže si nemôžem dovoliť pedikúru, je to druhá najlepšia možnosť.

Chalan ma chvíľu pozoruje, no pomaly si na to zvykám. Akoby sa z neho stával môj o čosi príťažlivejší tieň. Nepozerám sa naňho, no periférne vidím, že si vyzúva topánky. Postaví sa vedľa mňa a takisto položí chodidlo na otvor.

Lepšie sa prizriem tetovaniam na jeho ruke. Nemýlila som sa – má ich len na tej ľavej. Na pravej nijaké nevidím. Zato tetovania na ľavej ruke vyzerajú úplne inak, než som očakávala. Sú to náhodné, nijako nesúvisiace obrázky. Napríklad na vonkajšej strane zápästia má malý hriankovač, z ktorého trčí krajec chleba. Pri lakti vidím zatvárací špendlík. Na predlaktí sa vyníma nápis *Si na rade, doktor.* Pohľadom mu prechádzam po ruke a on sa díva na svoje nohy. Už-už sa ho chcem opýtať na meno, keď mi prúd vody nečakane udrie do chodidla. So smiechom ho odtiahnem a obaja pozorujeme vodu, ako strieka do stredu.

Prúd zasiahne aj jeho chodidlo, no on ho neodtiahne. Len naň hľadí, až kým sa voda nezastaví a nevystrekne z vedľajšieho otvoru. Zdvihne zrak, ale tentoraz sa na mňa neusmeje. Tvári sa vážne a mne zovrie hruď. Keď otvorí ústa, aby prehovoril, dychtivo počúvam každé jeho slovo.

„Zo všetkých miest, kde by sme mohli byť, sme práve tu. V rovnakom čase." V hlase má pobavenie, no na tvári zmätok. Pokrúti hlavou a podíde ku mne. Potetovanou rukou mi zachytí uvoľnený prameň vlasov. Je to intímne a nečakané gesto, tak ako táto chvíľa, no neprekáža mi to. Chcem, aby to urobil znova, ibaže on ruku spustí.

Nepamätám si, že by sa na mňa niekto pozeral tak ako on v tejto chvíli. Akoby bol mnou uchvátený. Pravdaže, vôbec sa nepoznáme, a nech už je toto čaro medzi nami akékoľvek, pravdepodobne pominie v okamihu, keď sa začneme rozprávať. Zrejme sa ukáže, že je somár, alebo ma bude považovať za divnú, bude to trápne a odľahne nám, keď si každý pôjde svojou cestou. Takto zvyčajne prebieha-

jú moje stretnutia s chalanmi. No teraz, keď ho vôbec nepoznám, iba jeho prenikavý pohľad, môžem si predstavovať, aký je dokonalý. Tvárim sa, že je inteligentný, zdvorilý, vtipný a umelecky založený. Pretože taký by bol, keby bol dokonalý. S predstavou, že má tieto vlastnosti, sa uspokojím dovtedy, kým tu bude stáť predo mnou.

Priblíži sa ku mne o ďalší krok a zrazu mám pocit, že som prehltla srdce, pretože mi bije až v krku. Pohľadom mi skĺzne na ústa. Som si istá, že ma chce pobozkať. Dúfam v to. Je to zvláštne, lebo sme si vymenili len pár viet. Chcem však, aby ma pobozkal, kým si ho predstavujem dokonalého, pretože potom aj jeho bozk bude dokonalý.

Prstami sa mi zľahka dotkne zápästia, no mne sa zdá, akoby mi pevne zvieral pľúca. Zimomriavky mi behajú po ruke zarovno s jeho prstami, ktorými mi mieri ku krku.

Netuším, ako sa vôbec udržím na svojich roztrasených nohách. Zakláňam hlavu a on má ústa len kúsok od tých mojich, akoby váhal. Usmeje sa a zašepká: „Pochovaj ma."

Netuším, čo tým chce povedať, no páči sa mi to. Aj to, ako sa vzápätí naše pery jemne spoja. Mala som pravdu. Je to dokonalé. Také dokonalé, že je to ako vystrihnuté zo starých filmov, v ktorých hlavný mužský hrdina chytí ženu za chrbát a pri bozku ju prehne dozadu. Je to presne také.

Priťahuje ma k sebe a jazykom mi prechádza po perách. A rovnako ako vo filmoch, najprv mám ruky spustené pozdĺž tela, až kým si neuvedomím, ako veľmi sa mi to páči, a nakoniec mu bozk opätujem. Chutí ako mätová zmrzlina a je to dokonalé, pretože tento okamih sa šplhá vysoko na mojom rebríčku najlepších okamihov, hneď za ňou. Je to takmer komické – neznámy chlapec ma bozkáva, akoby to bolo jeho posledné želanie na zozname toho, čo musí v živote stihnúť. Čo ho k tomu vlastne viedlo?

Oboma rukami mi chytí tvár, akoby sme dnes už neplánovali nikam ísť. Bozkáva ma nenáhlivo a očividne je mu ukradnuté, kto

nás vidí, pretože stojíme uprostred námestia a už na nás dvaja ľudia zatrúbili.

Oviniem mu ruku okolo krku a nechám ho pokračovať tak dlho, ako chce, pretože teraz aj tak nemienim nikam ísť. A keby som plány mala, kvôli nemu by som ich bez váhania zrušila.

Vo chvíli, keď mi rukou zájde do vlasov, mi spod chodidla začne špliechať voda. Tlmene zhíknem, pretože som to nečakala. Zasmeje sa, no neprestáva ma bozkávať. Už sme premočení, pretože nohou nezakrývam celý chrlič, no ani jednému z nás to neprekáža. Len to zvyšuje neuveriteľnosť tohto bozku.

A okrem toho aj zvonenie jeho telefónu. Dalo sa čakať, že nás niečo vyruší. Ako inak. Bolo to až príliš dokonalé.

Odtiahne sa, pohľad má spokojný a zároveň nenásytný. Vytiahne telefón z vrecka a pozrie naň. „Stratila si mobil alebo si zo mňa strieľaš?“

Pokrčím plecami, vôbec netuším, čo tým myslí. Tým, že som mu dovolila pobozkať ma? Alebo tým, že mu niekto práve v tej chvíli zavolal? Zasmeje sa a priloží si telefón k uchu. „Áno?“

Úsmev mu povädne a nahradí ho zmätený výraz. „Kto volá?“ Chvíľu čaká, potom si odtiahne telefón od ucha a pozrie sa naň. Potom presunie pohľad na mňa. „Vážne. Je to kanadský žartík?“

Neviem, či hovorí so mnou alebo s osobou na druhej strane linky, tak len znova pokrčím plecami. Priloží si telefón k uchu a o krok odo mňa odstúpi. „Kto volá?“ zopakuje. Nervózne sa zasmeje a chytí sa za zátylok. „Ale... veď stojíš priamo predo mnou.“

Razom mi zmizne farba z tváre. Všetka farba v mojom tele – v tejto smiešnej chvíli s týmto náhodným chlapcom – sa mi zlieva k nohám a zanecháva vo mne pocit podradnej kópie Honor Vossovej. Mojej sestry dvojčaťa, ktorá mu očividne volá.

Zakryjem si tvár rukou a otočím sa, vezmem si topánky a tašku. Dúfam, že sa od neho vzdialim čo najviac, kým nezistí, že dievča, ktoré práve pobozkal, nie je Honor.

Nemôžem tomu uveriť. Práve som sa bozkávala so sestriným priateľom.

Samozrejme, nie vedome. Marilo sa mi, že nedávno začala s niekým chodiť, pretože bola často preč, no ako som mala vedieť, že zo všetkých chalanov na svete je jej frajerom práve on? Utekám preč, no počujem, ako za mnou beží. „Hej!“ zvolá.

Preto ma v tom starožitníctve pozoroval! Myslel si, že som ona. Preto sa ma spýtal, prečo nie som v škole! Ak pozná Honor dostatočne dobre na to, aby ju bozkával, vie, že ona by školu nikdy nevynechala.

Konečne to chápem. Nešlo o náhodné spojenie dvoch neznámych ľudí. Jednoducho si ma pomýlil so svojou frajerkou a mne hlupani to nedošlo.

Chytí ma za lakeť. Nemám inú možnosť ako sa k nemu otočiť, pretože mu musím povedať, že o tomto sa Honor nesmie dozvedieť. Keď sa nám stretnú pohľady, už sa na mňa nepozerá tak očarene. Zadíva sa na svoj telefón, potom na mňa, opäť na telefón a potom: „Prepáč,“ hovorí. „Myslel som si, že si...“

„Myslel si si zle,“ odseknem, aj keď za to vlastne nemohol.

S Honor sme jednovaječné dvojčatá, no keby ju naozaj dobre poznal, vedel by, že v takom stave, v akom som teraz ja, by sa na verejnosti nikdy neukázala. Nemám mejkap, vlasy mám strapaté a na sebe oblečenie zo včera.

Strčí si telefón späť do vrecka, no ten sa znova rozzvoní. Keď ho vytiahne, zazriem, že na displeji bliká Honorino meno. Vytrhnem mu mobil z ruky a prijmem hovor. „Ahoj.“

„Merit?“ zasmeje sa Honor. „Čo sa deje? Prečo si so Saganom?“

So Saganom? Dokonca aj meno má dokonalé.

„Nie som. Len som... ho náhodou stretla. Myslel si, že som ty, no potom si zavolala a... povedzme, že ho to dosť zmiatlo,“ vravím a hľadím pritom priamo na Sagana. Upiera na mňa pohľad a ani sa nepokúša vziať mi telefón.

Honor sa znova zasmeje. „Super. Kiežby som videla, ako sa teraz tvári!“

„To hej. Stálo by to za to,“ odvetím s kamennou tvárou. „No mala si svojho priateľa varovať, že máš dvojča.“ Vrátim telefón Saganovi. Cúvnem o pár krokov. Drží mobil v ruke a nedokáže zo mňa spustiť zrak. „Nepovedz jej, čo sa pred chvíľou stalo,“ zašepkám. „Nikomu. Nikdy.“

Váhavo prikývne. Len čo mi potvrdí, že to Honor nepovie, otočím sa a odídem. Hádam už nič nemôže byť trápnejšie než toto. Nič.

2

Načisto som sa pomiatla.

Ale, bože, bolo to tak krásne nečakané! Jeho naliehavosť ma síce zaskočila, no len čo ma pobozkal, bola som hotová. Chutil ako mäta, bol taký teplý a potom na nás začala striekať voda a načisto mi to omámilo zmysly. Chcela som sa tým predávkovať. Chcela som to všetko. Chcela som cítiť všetko. Vďaka tomu nečakanému bozku som prekypovala životom prvý raz od... vlastne ani neviem odkedy.

Presne preto mi vôbec nedocvaklo, že si ma pomýlil s Honor. Zatiaľ čo pre mňa ten náhodný bozk znamenal veľa, preňho to nebolo nič nové. Takto pravdepodobne bozkáva Honor stále.

A to je zvláštne, pretože sa zdal... zdravý. Čiže vôbec nie je Honorin typ.

Keď už hovoríme o Honor...

Zapnem smerovku a po druhom zazvonení chytím telefón. Je zvláštne, že mi volá. Nikdy si nevoláme. Zastavím na stopke a ohlásim sa do telefónu: „Ahoj."

„Si ešte so Saganom?" zaujíma sa Honor.

Zatvorím oči a nadýchnem sa. Po tom bozku mi načisto došiel kyslík. „Nie."

Vzdychne si. „To je čudné. Neberie mi telefón. Skúsim mu znova zavolať."

„Okej.“

Chystám sa zložiť, keď sa spýta: „Inak, prečo nie si v škole?“

Vzdychnem si. „Nebolo mi dobre, odišla som.“

„Aha. Fajn. Uvidíme sa večer.“

„Honor, počkaj,“ zastavím ju. „Čo je... je niečo Saganovi?“

„Čo tým myslíš?“

„Vieš. Si s ním, pretože... umiera?“

Po chvíli mlčania sa podráždene ohradí: „Ježiši, Merit! Jasné, že nie. Niekedy si fakt poriadne nepríjemná.“ Linka stíchne. Pozriem sa na displej.

Nechcela som ju uraziť. Vážne ma zaujíma, či s ním chodí z tohto dôvodu. Odkedy v trinástich randila s Kirkom, nemala jediného priateľa s priemernou dĺžkou života. Doteraz sa z toho nespamätala.

Kirk bol milý chalan, ktorý žil na farme. Jazdil na traktore, balil seno, vedel, ako sa vypína elektrický istič, a raz dokonca opravil prevodovku auta, s ktorou si môj otec nedokázal poradiť sám.

Asi mesiac pred našimi pätnástymi narodeninami a dva týždne po tom, čo Honor prišla s Kirkom o panenstvo, ho otec našiel ležať na pastvine, takmer v bezvedomí a zakrvaveného. Kirk spadol z traktora a ten mu prešiel po pravej ruke. Hoci zranenie nebolo také vážne, aby ho ohrozilo na živote, jednému lekárovi nešlo do hlavy, prečo vlastne Kirk z toho traktora spadol. Ukázalo sa, že dostal záchvat, ktorý mu spôsobil nádor na mozgu.

„Možno mu rástol už od detstva,“ uvažoval lekár.

O tri mesiace Kirk zomrel. Počas toho obdobia sa Honor od neho takmer nepohla. Bola prvým a posledným dievčaťom, ktoré miloval, a poslednou osobou, ktorú Kirk videl, než naposledy vydýchol.

Keďže Honorina prvá láska zomrela na nádor v mozgu, vyvinula sa u nej nezdravá posadnutosť. Zistila, že nedokáže ľúbiť žiadneho chlapca, ktorý je zdravý a život mu zrejme neskráti nič nezvyčajné.

Väčšinu dní a nocí trávi četovaním na fórach pre nevyliečiteľne chorých a zakaždým sa šialene zamiluje do niekoho, kto má priemernú dĺžku života šesť mesiacov alebo aj menej. Hoci naše mesto je trochu malé na to, aby v ňom Honor našla dostatok nápadníkov s podlomeným zdravím, Dallas je vzdialený iba necelé dve hodiny jazdy autom. Pri takom množstve nemocníc, kde sa liečia smrteľne chorí, sa vyskytli aspoň dvaja chlapci. Posledné týždne na tomto svete strávili s Honor po boku, odhodlanou byť posledným človekom, ktorého vidia, a posledným dievčaťom, ktoré ľúbia predtým, ako naposledy vydýchnu.

Pre jej posadnutosť byť večne milovaná smrteľne chorými ma teda zaujíma, čo ju pritiahlo k Saganovi. Na základe jej vzťahov nie je nezvyčajné predpokladať, že aj on je vážne chorý, no očividne som preto podľa nej nepríjemná.

Zabočím na príjazdovú cestu a uľaví sa mi, že som tu sama. Ak teda nepočítam stálu obyvateľku nášho suterénu. Vezmem tašku s trofejou. Keby som v tom starožitníctve tušila, že ma čaká najponižujúcejší zážitok v mojom sedemnásťročnom živote, vykúpila by som všetky trofeje. Musela by som síce zaplatiť otcovou kreditkou určenou na núdzové prípady, no stálo by to za to.

Prejdem cez dvor a zadívam sa na nápis na informačnej tabuli. Odkedy sme sa sem nasťahovali, neuplynul deň, aby ho môj brat Utah neaktualizoval rovnako rýchlo a s takou presnosťou, s akou sa venuje všetkým ostatným aspektom svojho života.

Každý deň vstáva približne o 6.20, osprchuje sa o 6.30, o 6.55 pripraví dve zelené smoothie, jedno pre seba a jedno pre Honor. (Ak ich náhodou neurobila ako prvá.) O 7.10 je už oblečený a ide aktualizovať denné posolstvo na informačnej tabuli. Každé ráno približne o 7.30 vychrlí na nášho mladšieho brata otravnú povzbudzujúcu reč a vyberie sa do školy alebo, ak je víkend, si ide zacvičiť do posilňovne. Tam štyridsaťpäť minút chodí na bežiacom páse nastavenom na úrovni číslo päť, potom urobí sto vzporov a dvesto skracovačiek.

Utah nemá rád spontánnosť. Utah neočakáva neočakávané. Očakáva len očakávané. Neočakávané je mu proti srsti.

Nepáčilo sa mu, keď sa naši rodičia pred niekoľkými rokmi rozviedli. Ani to, keď sa otec znovu oženil. A už vôbec nie, keď nám oznámili, že naša macocha je tehotná.

Nášho nevlastného brata, ktorý následne prišiel na svet, však v skutočnosti má rád. Mobyho Vossa je ťažké nemilovať. Nie pre jeho povahu, skôr preto, lebo má štyri roky. A štvorročné deti sú všeobecne obľúbené.

Dnes nápis na tabuli hlása: „Nemôžete si hmkať a pri tom si držať nos."

Je to tak. Skúsila som to, keď som si to dnes ráno prečítala, a dokonca to skúšam aj teraz, keď kráčam k dvojitým cédrovým vchodovým dverám.

S istotou môžem vyhlásiť, že bývame v najnezvyčajnejšom dome v celom meste. Vravím dom, pretože to určite nie je domov. Tento dom má sedem najnezvyčajnejších obyvateľov. Zvonku by nikto nehádal, že naša sedemčlenná rodina zahŕňa ateistu, rozvracačku rodín, bývalú manželku trpiacu ťažkou agorafóbiou a tínedžerku, ktorej zvláštna posadnutosť hraničí s nekrofíliou.

Ani zvnútra by nikto nič nespoznal. Členovia tejto rodiny sú poriadni tajnostkári.

Náš dom sa nachádza hneď pri miestnej asfaltke v mikroskopickom mestečku v severovýchodnom Texase. Dom, v ktorom bývame, bol kedysi tunajším najnavštevovanejším kostolom, no stal sa naším domom. Môj otec Barnaby Voss kúpil tento novovzniknutý kostol a zatvoril jeho brány pre veriacich na neurčito. To vysvetľuje, prečo máme pred vchodom informačnú tabuľu.

Otec je ateista, i keď to nie je dôvod, prečo sa rozhodol kúpiť zhabaný svätostánok a vytrhnúť ho z rúk veriacich. Kdeže, v tejto záležitosti nemal Boh žiadne slovo.

Kostol kúpil a zatvoril jednoducho preto, lebo z celej duše neznášal psa pastora Briana a potom aj samého pastora Briana.

Wolfgang bol mohutný čierny labrador, ktorý bol síce pôsobivo veľký a ešte pôsobivejšie štekal, no nemal ani štipku zdravého rozumu. Keby sa psy skupinkovali ako stredoškoláci v škole, Wolfgang by bol určite lídrom športovcov. Hlasný, protivný pes, ktorý minimálne sedem z ôsmich drahocenných hodín spánku, ktoré otec každú noc potreboval, ustavične brechal.

Pred rokmi sme mali tú nepríjemnú česť, že sme boli Wolfgangovými susedmi. Bývali sme vtedy rovno za kostolom. Okno rodičovskej spálne bolo otočené do zadného dvora kostola, ktorý zároveň slúžil ako Wolfgangov výbeh. V ňom sa Wolfgang vyskytoval pomerne pravidelne, väčšinou v čase, v ktorom by ho otec najradšej videl spať. Wolfgang však neznášal, keď mu niekto rozkazoval, čo má robiť alebo kedy má spať. V skutočnosti robil vždy presný opak.

Pastor Brian si Wolfganga kúpil ešte ako šteniatko, necelý týždeň po tom, čo sa do kostola vlámala skupina miestnych tínedžerov a vykradla kasičku s milodarmi. Pastor Brian sa domnieval, že pes ďalších zlodejov odradí. O výcviku psa však nemal ani poňatia, nieto ešte o psovi s intelektom stredoškolského futbalistu. Preto Wolfgang počas prvého roku svojho života neprichádzal do kontaktu s ľuďmi okrem svojho pána. Keďže v otázke intelektu a interakcií ťahal za kratší povraz, všetku svoju neutíchajúcu energiu a zvedavosť sústredil výlučne na nič netušiacu a možno aj nespravodlivú obeť, ktorá obývala nehnuteľnosť priamo za kostolom. Čiže na môjho otca Barnabyho Vossa.

Otec nemal Wolfganga v láske od chvíle, čo sa zoznámili. Nám deťom zakázal akokoľvek sa k psovi približovať a nejeden raz sme ho začuli, ako sa Wolfgangovi vyhráža smrťou. A z plného hrdla.

Otec možno neverí v Pána, zato je však horlivým vyznávačom karmy. Aj keď sníval o tom, že znesie Wolfganga zo sveta, nechcel

si poškvrniť svedomie vraždou zvieraťa. Ani keby to zviera bolo najhoršie, s akým sa v živote stretol.

Wolfgang to cítil rovnako, alebo to aspoň naznačovalo jeho správanie. Väčšinu svojho života štekal a vrčal na môjho otca bez ohľadu na to, či bol deň, noc, pracovný týždeň alebo víkend. Len občas ho rozptýlila veverička.

Otec celé roky robil všetko pre to, aby to neprestajné obťažovanie ukončil. Skúšal štuple do uší, vyhrážky, ba dokonca raz v piatok večer, keď vypil o tri poháre vína viac než bežne, štekal na Wolfganga tri hodiny v kuse. Všetko márne. V skutočnosti otec tak zúfalo túžil po pokojnom nočnom spánku, že sa raz celé leto usiloval s Wolfgangom spriateliť v nádeji, že sa psisko napokon upokojí.

Nepomohlo.

Nič nezaberalo a podľa všetkého ani nikdy nezaberie, pretože pastorovi Brianovi záležalo na Wolfgangovi oveľa viac než na susedovi Barnabym Vossovi. Nanešťastie pre pastora Briana jeho novootvorený kostol dosahoval historické dno, čo sa týka finančných zdrojov, zatiaľ čo zisky otcovho autobazára a jeho hlad po pomste sa šplhali na historické maximum.

Otcovu ponuku nemohla banka odmietnuť a pastor Brian sám nedokázal naškriabať dostatok financií. Pomohlo i to, že otec ponúkol úverovému úradníkovi zodpovedného za exekúciu kostola ojazdené Volvo za veľmi slušnú cenu.

Keď pastor Brian oznámil kongregácii, že prehral dražobnú vojnu s mojím otcom a že jeho protivník zatvorí brány kostola pre verejnosť a presťahuje sa doň aj s celou rodinou, stali sme sa terčom klebiet. A sme ním doteraz.

Po podpísaní všetkých dokumentov takmer pred piatimi rokmi dal otec pastorovi Brianovi a Wolfgangovi dva dni na vysťahovanie. Trvalo im to tri dni. No na štvrtú noc, po tom, čo sme sa nasťahovali do kostola, otec spal trinásť hodín v kuse.

Pastor Brian bol nútený prednášať svoje nedeľné kázne inde, no zasiahla Božia ruka a ani nie o deň našiel náhradné miesto. Znovu prehovoril už o týždeň, a to v prvotriednej stodole, v ktorej mal diakon svoju zbierku traktorov. Prvé tri mesiace sedávali farníci na baloch sena a pastor Brian kázal z provizórneho pódia z preglejky a paliet.

Celých šesť mesiacov plnil pastor Brian svoju osobnú misiu v podobe verejných modlitieb za môjho otca a jeho zblúdenú dušu každú nedeľu pred koncom omše. „Kiež si uvedomí svoju chybu," modlil sa pastor Brian spolu s farníkmi, „a vráti nám náš svätostánok... za prijateľnú cenu."

Keď sa otec dozvedel, že sa nachádza na prvej priečke zoznamu modlitieb pastora Briana, veľmi ho to znepokojilo, pretože nemal pocit, že by mal dušu, nieto ešte zblúdenú. A už vôbec si neželal, aby sa za spomínanú dušu modlili veriaci.

Asi sedem mesiacov po tom, čo sme premenili starý kostol na svoj domov, videli pastora Briana za volantom nového kabrioletu Cadillac. Nasledujúcu nedeľu pasívno-agresívna záverečná modlitba pastora Briana o Barnabym Vossovi z kazateľnice nezaznela.

V deň, keď sa otec a pastor Brian dohodli, som bola práve na parkovisku. Bola som oveľa mladšia než teraz, no pamätám si to, akoby to bolo včera. „Prestaňte sa modliť za moju neexistujúcu dušu a ja vám dám ten čerešňovočervený Cadillac o dve tisícky lacnejšie."

Od posledného Wolfgangovho nočného štekotu a otcovej zlej rannej nálady prešlo už niekoľko rokov. Interiér kostola sme zmenili takmer na nepoznanie, no ešte vždy zostávajú tri veci, ktoré prezrádzajú, že to bol kedysi svätostánok.

1. Vitrážové okná.
2. Dvaapolmetrová socha Ježiša Krista na východnej stene.
3. Informačná tabuľa na trávniku pred vchodom.

Presne tá informačná tabuľa, ktorá stojí pred kostolom aj po toľkých rokoch, dlho po tom, čo otec zmenil názov na nej z *Crossroads Lutheran Church* na *Dollar Voss*. Dom pomenoval Dollar Voss, pretože kostol je rozdelený na štyri časti tak ako dolár na štvrťdoláre. A naše priezvisko je Voss. Kiežby to malo inteligentnejšie vysvetlenie!

Otvorím vchodové dvere a vojdem do prvej časti. Pozostáva zo starej kaplnky prerobenej na obývačku a z pomerne veľkej kuchyne, obe sú zariadené tak, aby bolo jasné ich nové využitie, ak nepočítam takmer dvaapolmetrovú sochu Ježiša Krista na kríži, ktorá stále visí v obývačke. Utah a otec sa ho jedno leto neúnavne pokúšali zložiť, no bezvýsledne. Po mnohých neúspešných pokusoch odstrániť kríž zo steny sa ukázalo, že v skutočnosti je súčasťou múra a nemožno ho vyňať bez toho, aby sa nezrútila celá východná stena.

A to sa otcovi nepozdávalo. Rád síce trávi čas vonku, no je skalopevne presvedčený, že interiér a exteriér by mali predsa len zostať oddelené. A tak tam dvaapolmetrového Ježiša Krista nechal. „Aspoň dodá domu charakter," usúdil.

Otec je zarytý ateista, čo znamená, že nástenná dekorácia je pre neho iba nástenná dekorácia, nič viac. Pokojne aj dvaapolmetrový Ježiš. I tak sa však usilujem, aby bol Ježiš Kristus oblečený v súlade s aktuálnym sviatkom. Preto je teraz prikrytý bielou plachtou. Je oblečený ako duch.

V druhej časti, ktorá kedysi pozostávala z troch tried nedeľnej školy, dal otec dorobiť steny a teraz je rozdelená na šesť neveľkých izieb, pričom do každej sa zmestí jedno dieťa, jedna dvojlôžková posteľ a jedna komoda. Moji traja súrodenci a ja obývame štyri zo šiestich. Piata izba je hosťovská a šiesta slúži ako otcova pracovňa. I keď som ho v nej v skutočnosti vlastne pracovať ešte nevidela.

Tretia časť je bývalá jedáleň prerobená na hlavnú spálňu. Tam otec každú noc tvrdo spí minimálne osem hodín spolu s Victo-

riou Finneyovou-Vossovou. Victoria býva v Dollar Voss štyri roky a dva mesiace. Prisťahovala sa tri mesiace pred ukončením otcovho rozvodu s mojou mamou a šesť mesiacov pred narodením otcovho štvrtého, a dúfajme, že posledného, dieťaťa Mobyho.

Posledná, štvrtá časť Dollar Voss je najodľahlejšia a najkontroverznejšia.

Je to suterén.

Dispozíciou pripomína kompaktný byt, ktorý pozostáva z kúpeľne so sprchovacím kútom, maličkej kuchyne a neveľkej obývacej izby s jednou pohovkou, jedným televízorom a jednou posteľou.

Býva v nej moja mama Victoria Vossová – nemýľte si ju s otcovou súčasnou manželkou s rovnakým krstným menom. Je nepríjemné, že sa otec rozviedol s jednou Victoriou, len aby sa vzápätí oženil s druhou, no ani zďaleka to nie je také nepríjemné ako fakt, že obe Victorie stále žijú v Dollar Voss.

Otcova láska k súčasnej Victorii Vossovej nevznikla krátko po rozpade jeho predchádzajúceho vzťahu ako útecha, skôr sa oba vzťahy prekrývali a to je hlavný zdroj nezhôd troch dospelých, ktorí bývajú pod jednou strechou.

Moja mama Vicky vychádza zo svojej štvrtej časti síce len zriedka, no jej prítomnosť cítia všetci. A nikto nie je taký citlivý na súčasné usporiadanie ako otcova súčasná manželka Victoria. Leží jej to v žalúdku odo dňa, keď sa nasťahovala do Dollar Voss.

Bývanie v dome s manželom a jeho bývalou manželkou je určite ťažké. No pravdepodobne ani zďaleka nie také ťažké, aké to bolo pre moju mamu trpiacu rakovinou, keď zistila, že jej manžel spáva so zdravotnou sestrou, ktorá sa o ňu stará.

To však bolo pred niekoľkými rokmi a ja aj moji súrodenci sme už dávno prekonali krivdy, ktorých sa otec dopustil na našej matke.

Vlastne neprekonali. Vôbec.

Navzdory všetkému trvalo niekoľko rokov, kým sa Dollar Voss prestaval a zrekonštruoval do takej podoby, aby sa stal vhodným príbytkom celej rodiny Vossovcov, no otec je trpezlivý.

Napriek spomenutému vyzeráme v podstate ako normálna rodina a Dollar Voss vyzerá v podstate ako normálny dom, ak si odmyslíme vitrážové okná, sochu na stene a kostolnú informačnú tabuľu.

Pastor Brian ju poctivo aktualizoval každú sobotu múdrosťami ako: NEBUĎTE OTVORENÍ ZA KAŽDÚ CENU, INAK VÁM VYPADNÚ VNÚTORNOSTI alebo KÁZEŇ NA TENTO TÝŽDEŇ: PÄŤDESIAT ODTIEŇOV MODLITBY.

Niekedy rozmýšľam, čo si asi myslia obyvatelia mesta, keď prechádzajú okolo nej a čítajú fakty a citáty o Utahu. Napríklad ten včerajší: NA REVERZE MEDAILY NOBELOVEJ CENY ZA MIER SÚ VYOBRAZENÍ TRAJA NAHÍ MUŽI.

Občas to považujem za vtipné, no zvyčajne sa hanbím. Väčšina miestnych nás už teraz považuje za trochu výstredných, keďže bývame v niekdajšom kostole. Naše činy ich v tom len utvrdzujú. Minulý rok sa otec zrejme snažil zapadnúť a urobiť z nášho domu skôr domov než kostol. Dva týždne staval okolo celého dvora pekný biely latkový plot.

Ibaže biely latkový plot k vzhľadu domova veľmi neprispel. Teraz to vyzerá skôr tak, že žijeme v bývalom kostole obohnanom bielym latkovým plotom, ktorý pôsobí ako päsť na oko. No aj snaha sa cení.

Idem do svojej izby a zavriem za sebou dvere. Hodím batoh na zem vedľa postele a zvalím sa na ňu. Sú takmer tri hodiny popoludní, čo znamená, že Moby a Victoria sa čochvíľa vrátia. A po nich Honor a Utah. A otec. Potom bude rodinná večera. Radosť.

Dnes toho bolo na mňa priveľa. Asi už nič iné nezvládnem.

Vyberiem sa do kúpeľne a prehľadávam zásuvky, či v nich nie sú nejaké lieky na spanie. Nemám vo zvyku ich užívať, ak nie som chorá, no nenapadá mi nič lepšie, čo by mi pomohlo prežiť dnešnú

noc bez toho, aby som myslela na bozk s Honoriným frajerom, než tabletky. Nájdem ich pod umývadlom.

Dám si jednu, vrátim sa do izby a pod paplónom napíšem otcovi správu.

Necítim sa dobre. Odišla som zo školy skôr a idem si ľahnúť. Na večeru asi neprídem.

Vypnem zvuky na telefóne a strčím si ho pod vankúš. Zatvorím oči, no aj tak mám Sagana stále pred očami. S Honor sme sa rokmi vzdialili, preto ma neprekvapuje, že som o jej novom vzťahu nevedela. Všimla som si síce, že býva preč častejšie než zvyčajne, no nepýtala som sa jej na dôvody. Nezdá sa mi, že by ho niekedy priviedla k nám domov, preto som dnes vôbec netušila, kto to je.

Keby som už pred tým incidentom na námestí vedela, ako vyzerá, trapasu sa dalo vyhnúť. Hneď by mi došlo, o koho ide. Ak má v sebe čo i len štipku slušnosti, rozíde sa s ňou a už nikdy neprekročí prah tohto domu. Určite ich nespája láska až za hrob. Veď sa sotva poznajú, sú spolu len pár týždňov. Rozumne uvažujúci chlap by sa nechcel dostať medzi sestry. A zvlášť medzi dvojčatá.

Pochybujem však, že by sa teraz preorientoval na mňa. Pomýlil sa a bol v tom úplne nevinne. Považoval ma za Honor. Keby vedel, že nie som ona, nikdy by nepovedal to nechutne milé a mätúce „pochovaj ma“ tesne predtým, ako mi strčil jazyk do hrdla. Na tejto zámene sa teraz pravdepodobne smeje. Dočerta, možno to dokonca vytáral Honor a bavia sa obaja.

Smejú sa na chudinke Merit, ktorá si myslela, že ten roztomilý chalan sa do nej naozaj zabuchol.

Nepáči sa mi, že sa za to tak hanbím. Mala som mu jednu vylepiť, keď ma pobozkal. A potom by som sa na tom mohla smiať s ním. Namiesto toho som sa naňho vrhla a čo najviac ten bozk